

שאוהב אותו לזכות בדבר עד שלא יבא אותו הדין לעולם. ששנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא אוהב את האדם, שולח לו דורון, ומיהו? העני, כדי לזכות בו. וכיון שזוכה בו, הוא מושף עליו חוט אחד של חסד שנמשך מצד הימין ופורס על ראשו ורושם אותו, כדי שכשיבא הדין לעולם, אותו המשחית יזהר בו, ומרים עיניו ורואה אותו הרשם, ואז מסתלק ממנו ונזהר עליו. משום כך מקדים הקדוש ברוך הוא במה שיזכה.

ובא וראה, כשרצה הקדוש ברוך הוא להביא דין על סדם, זכה קדם את אברהם ושולח לו דורון לזכות עמהם כדי להציל את לוט בן אחיו משם. זהו שכתוב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה, ולא כתוב ויזכר אלהים את לוט, שהרי בזכות אברהם נצל. ומה זה ויזכר? שזכר אותו מה שזכה קדם עם אותם שלשת המלאכים.

כמו זה, בן אדם שזוכה בצדקה עם בני אדם, בשעה שדין שרוי בעולם, הקדוש ברוך הוא זוכר לו את אותה הצדקה שעשה. משום שבכל שעה שזוכה בן אדם, כך נכתב עליו למעלה. ואפלו בשעה שדין שורה עליו, הקדוש ברוך הוא זוכר את אותו הטוב שעשה וזכה עם בני אדם, כמו שנאמר (משלי יא) וצדקה תציל ממות. משום כך הקדים הקדוש ברוך הוא לאברהם, כדי שיזכה ויציל את לוט.

וישקפו על פני סדם. בא ראה, ויקמו האנשים משם, מאותה סעודה שתקן להם אברהם וזכה בהם. אף על גב שהיו מלאכים,

וישקפו על פני סדם. תא חזי, ויקומו משם האנשים. מההיא סעודה

דאפילו בזמנא דבעי למידן עלמא, איהו גרים למאן דרחים ליה למזפי במלה עד לא ייתי ההוא דינא לעלמא.

דתנינן בשעתא דקדשא בריך הוא רחים ליה לבר נש, משדר ליה דורונא, ומאן איהו, מספנא, בגין דיזפי ביה. וכיון דזכי ביה, איהו אמשיף עליה חד חוטא דחסד דאתמשף מסטר ימינא ופריש ארישיה ורשים ליה, בגין דכד ייתי דינא לעלמא ההוא מחבלא יזדהר ביה, וזקיף עינוי וקמא לההוא רשימו וכדין אסתלק מניה ואזדהר ביה. בגיגי כך אקדים ליה קדשא בריך הוא במה דיזפי.

ותא חזי, פד בעי קדשא בריך הוא לאיתתא דינא על סדום, אזפי קדם לאברהם ושדר ליה דורונא למזפי עמהון בגין לשזבא ללוט בר אחיה מתמן, הדא הוא דכתיב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה. ולא כתיב ויזכר אלהים את לוט, דהא בזכותיה דאברהם אשתזיב. ומאי ויזכר, דדכיר ליה מאי דאזפי קדם עם אנון תלת מלאכין.

בגוונא דא בר נש דיזפי בצדקה עם בני נשא, בשעתא דדינא שריא בעלמא קדשא בריך הוא אדפר ליה לההיא צדקה דעבד. בגין דבכל שעתא דזכי בר נש הכי אכתיב עליה לעילא, ואפילו בשעתא דדינא שריא עלוי קדשא בריך הוא אדפר ליה לההוא טיבו דעבד וזכה עם בני נשא. כמה דאת אמר, (משלי יא) וצדקה תציל ממות. בגיגי כך אקדים ליה קדשא בריך הוא לאברהם בגין דיזפי וישזיב ללוט.

דַּאֲתַקִּין לִוּן אַבְרָהָם וְזָכָה בְּהוּ. אַף עַל גַּב דְּמִלְאָכִין הוּו, זָכָה בְּהוּ, וְכָל הַהוּא מִיכְלָא לָא אֲשַׁתָּאֵר מִנִּיהּ כְּלוּם, בְּגִינֵי דַּאֲבְרָהָם, וְלִמְזַפֵּי בֵיהּ, דְּהָא כְּתִיב וַיֹּאכְלוּ בְּאֶשָּׁא דְלַהוּן אֲתַאֲכִיל.

וְאִי תִימָא הָא תַלְת מִלְאָכִין הוּו. הַאי אֶשְׂ"א. וְהַאי מִי"א. וְהַאי רוּחַ"א. אֶלָּא כָּל חַד וְחַד כְּלִיל בְּחִבְרִיהּ וּבְגִינֵי כֶּף וַיֹּאכְלוּ. כְּגוֹנָא דָּא (שְׁמוֹת כ"ד) וַיִּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ. אֲכִילָה וְדָאִית הֵם אֲכָלוּ, דַּאֲתַזְנוּ מִן שְׂכִינְתָּא, אוֹף הָכָא וַיֹּאכְלוּ גְרָמוּ (נ"א גְרָמוּ רָמוּ) לְאֲתַזְנָא (מִנִּיהּ) מֵהַהוּא סְטָרָא דַּאֲבְרָהָם אֲתַדְבַּק בֵּיהּ, וּבְגִין כֶּף לָא אֲשַׁאֲרוּ מִמֶּה דִּיהִיב לִוּן אַבְרָהָם כְּלוּם.

כְּגוֹנָא דָּא בְּעֵי לִיהּ לִבְר נֶשׁ לְמִשְׁתִּי מֵהַהוּא כֶּסָּא דְבִרְכָה, בְּגִין דִּיזְפִי לְהֵיָא בְּרָכָה דְלַעִילָא. אוֹף אֲנוּן אֲכָלוּ מִמֶּה דַּאֲתַקִּין לִוּן אַבְרָהָם בְּגִין דִּיזְפוּן לְאֲתַזְנָא מִסְטָרָא דַּאֲבְרָהָם. דְּהָא מֵהַהוּא סְטָרָא נִפְיק מְזוּנָא לְכַלְהוּ מִלְאָכִי עֲלָאִי. וַיִּשְׁקִיפוּ, אֲתַעְרוּתָא דְרַחֲמֵי לְשִׁיזְבָּא לְלוּט. כְּתִיב הָכָא וַיִּשְׁקִיפוּ וּכְתִיב הָתָם (דְּבָרִים כ"ו) הִשְׁקִיפָה מִמַּעוֹן קַדְשֶׁךָ. מַה לְהֵלֵן לְרַחֲמֵי. וַאֲבְרָהָם הוּלֵךְ עִמָּם לְשַׁלְחָם. לְמַעַבְד לִוּן לְוִיָּהּ. אָמַר רַבִּי יִיסָא אִי תִימָא

דַּאֲבְרָהָם יִדַע דְּמִלְאָכִין אֲנוּן אֲמַאי אַעֲבִיד לִוּן לְוִיָּהּ. אֶלָּא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אַף עַל גַּב דְּהוּא יִדַע (רַגִּיל הוּא לְמַעַבְד לְכַלְהוּ כְּנִי נִשָּׂא דְוַמִּינִין עֲמִיהּ לְמַעַבְד לִוּן לְוִיָּהּ) (נ"א מַח דְּהוּא רַגִּיל לְמַעַבְד עִם כְּנִי נִשָּׂא עֲבַד בְּהוּ וְאֶלּוּי לִוּן) בְּגִין דְּכֶף אֲצַטְרִיף לִיהּ לִבְר נֶשׁ לְמַעַבְד לְוִיָּהּ לְאוֹשְׁפִיזִין דְּהָא כְּלָא בְּהַאי תְּלִיא, וּבְעוּד דַּאִיהוּ הוּו אֲזִיל עִמָּהוּן אֲתַגְּלִי קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלֵיהּ דַּאֲבְרָהָם דְּכְתִיב וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי

זָכָה בְּהֵם. וְכָל אוֹתוֹ מֵאֲכָל לֹא נִשְׁאֵר מִמֶּנּוּ כְּלוּם, מִשּׁוּם אַבְרָהָם, וְלִזְכוּתוֹ, שְׁהָרִי כְּתוּב וַיֹּאכְלוּ, בְּאֶשׁ שְׁלָחַם נֶאֱכַל.

וְאִם תֹּאמְרוּ, הָרִי שְׁלָשָׁה מִלְאָכִים הָיִו? זֶה א"ש וְזֶה מִי"ם וְזֶה רו"ח. אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּלוּל בְּחִבְרוֹ, וּמִשּׁוּם כֶּף וַיֹּאכְלוּ. כְּמוֹ זֶה (שְׁמוֹת כ"ד) וַיִּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ. אֲכִילָה וְדָאִית הֵם אֲכָלוּ, שְׁנַזְנוּ מִהַשְׂכִּינָה. אַף כָּאֵן וַיֹּאכְלוּ - גְרָמוּ (נ"א גְרָמוּ רָמוּ) לְהַזְנוּן [מִמֶּנּוּ] מֵאוֹתוֹ הִצַּד שְׂאֲבָרָהּם נְדַבַּק בּוּ, וּמִשּׁוּם כֶּף לֹא הִשְׁאִירוּ כְּלוּם מִמֶּה שְׁנַתְּן לָהֶם אַבְרָהָם.

כְּמוֹ כֵּן צְרִיף הָאֲדָם לְשִׁתוֹת מֵאוֹתָהּ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה כְּדִי שִׁיזְכָּה לְאוֹתָהּ בְּרָכָה שְׁלִמְעָלָה, אַף הֵם אֲכָלוּ מִמֶּה שְׁתַּקֵּן לָהֶם אַבְרָהָם כְּדִי שִׁיזְכוּ לְהַזְנוּן מֵהִצַּד שֶׁל אַבְרָהָם, שְׁהָרִי מֵאוֹתוֹ צַד יוֹצֵא מְזוּן לְכָל הַמִּלְאָכִים הַעֲלִיזִינִים. וַיִּשְׁקִפוּ, הַתַּעְוִרוֹת שֶׁל רַחֲמִים לְהַצִּיל אֶת לוּט. כְּתוּב כָּאֵן וַיִּשְׁקִפוּ, וְכְתוּב שֵׁם (דְּבָרִים כ"ו) הִשְׁקִיפָה מִמַּעוֹן קַדְשֶׁךָ. מַה לְהֵלֵן לְרַחֲמִים - אַף כָּאֵן לְרַחֲמִים.

וְאַבְרָהָם הוּלֵךְ עִמָּם לְשַׁלְחָם, לַעֲשׂוֹת לָהֶם לְוִיָּהּ. אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם תֹּאמְרוּ שְׂאֲבָרָהּם יִדַע שְׁהֵם מִלְאָכִים, לְמָה עָשָׂה לָהֶם לְוִיָּהּ? אֶלָּא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב שְׁיִדַע [רַגִּיל הוּא לַעֲשׂוֹת לְכָל כְּנִי הָאֲדָם שְׁמוֹמִינִים עִמּוֹ לַעֲשׂוֹת לָהֶם לְוִיָּהּ]. [מַח שְׁהָרִי רַגִּיל לַעֲשׂוֹת עִם כְּנִי אֲדָם עָשָׂה בְּהֵם וְלוֹה אוֹתָם], מִשּׁוּם שְׁכֶף צְרִיף לְאֲדָם לַעֲשׂוֹת לְוִיָּהּ לְאוֹרְחִים, שְׁהָרִי הַכֹּל תְּלוּי בְּזָה. וּבְעוּד שֶׁהוּא הָיָה הוּלֵךְ עִמָּם, הַתְּגַלָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶל אַבְרָהָם, שְׁכְּתוּב וְהִי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עָשָׂה. וְהִי - הוּא וּבֵית דִּינּוּ, מִשּׁוּם שְׁהַקְּדוּשׁ

הוּא עֲלֵיהּ דַּאֲבְרָהָם דְּכְתִיב וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי

עושה. וַיֵּי הוּא וּבֵית דִּינִיָּה, בְּגִין דְּקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הָוֵה אָזִיל (דף קד ע"ב) עֲמֵהוּן.

תָּא חֲזִי, כַּד פֵּר נָשׁ עֲבִיד לְוִיָּה (לפר נש)
לְחֻבְרִיָּה אִיהוּ אֲמָשִׁיף לְשְׁכִינְתָּא
לְאַתְחַבְּרָא בְּהִדְיָה וּלְמַהֲרָף עֲמִיָּה בְּאַרְחָא
לְשׁוּבָא לִיָּה. וּבְגִין כְּהָ פְּעִי לִיָּה לְפֵר נָשׁ
לְלוּוִיָּי לְאוּשְׁפִיזָא בְּגִין דְּחֻבְרָא לִיָּה לְשְׁכִינְתָּא
וְאֲמָשִׁיף עֲלֵיָּה לְאַתְחַבְּרָא בְּהִדְיָה.

בְּגִין כְּהָ וַיֵּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אָנִי מֵאַבְרָהָם
אֲשֶׁר אָנִי עוֹשֶׂה. רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח (עמוס א)
פִּי לֹא יַעֲשֶׂה יְיָ אֱלֹהִים דְּבַר פִּי אִם גְּלָהּ סוּדוֹ
אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים. זַפְּאִין אַנּוּן זַפְּאִי עֲלֵמָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ, בְּכָל מַה
דְּאִיהוּ עֲבִיד בְּרִקִיעָא וְזַמִּין לְמַעַבְדַּב בְּעֲלֵמָא,
עַל יְדֵי דְזַפְּאִין עֲבִיד לִיָּה, וְלֹא כִסֵּי מַנְיָהּ
לְעֲלָמִין פְּלוּם. בְּגִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי
לְשַׁתְּפָא בְּהִדְיָה (לצדיקיא דלא תהא פתחון פה לרשיעייא בכל
מה דאיהו עבד).

תָּא חֲזִי, בְּלֹא גְלִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) לְצַדִּיקִיא בְּגִין דְּאַנּוּן
אֲתִיָּין וּמְזַהֲרִין לְבְנֵי נָשָׂא לְאַתְבָּא
מְחֻבְבִיָּהוּ וְלֹא יִתְעַנְשׁוּן מִגּוֹ דִּינָא עֲלָאָה
וְלֹא יִהְיֵה לֹון פְּתַחָא דְּפּוּמָא לְגַבִּיָּה. בְּגִינֵי כְּהָ
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֹדְעֵה לֹון רְזָא דְּאִיהוּ עֲבִיד
בְּהוּ דִּינָא. תּוּ בְּגִין דְּלֹא יִימְרוּן דְּהָא בְּלֹא
דִּינָא עֲבִיד בְּהוּ דִּינָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וַיֵּי לֹון לְחֻיָּבָא דְּלֹא
יָדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּחִין וְלֹא יָדְעִין
לְאַסְתְּמָרָא מְחֻבְבִיָּהוּ. וּמַה קִּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דִּי כָּל עוֹבְדוּהֵי קְשׁוּט וְאוּרְחֻתֵיהּ דִּין. לֹא
עֲבִיד כָּל מַה דְּעֲבִיד בְּעֲלֵמָא עַד דְּגָלִי לְהוּ
לְצַדִּיקִיא בְּגִין דְּלֹא יִהְיֵה לֹון פְּתַחָא דְּפּוּמָא
לְבְנֵי נָשָׂא. גַּבִּי בְּנֵי נָשָׂא לֹא כָּל שְׁפָן דְּאִית
לֹון לְמַעַבְדַּב מְלִיָּהוּ דְּלֹא יִמְלָלוּן בְּנֵי נָשָׂא סְטִיא עֲלֵיהוּן. וְכֵן פְּתִיב, (במדבר

בְּרוּךְ הוּא הָיָה הוֹלֵךְ עִמָּם.
בֹּא רֵאָה, כְּשֶׁבֶן אָדָם עוֹשֶׂה לוֹיָה
(לְאָדָם) לְחֻבְרוֹ, הוּא מוֹשֵׁף אֶת
הַשְּׁכִינָה לְהַתְחַבֵּר עִמּוֹ וְלִלְכֹת עִמּוֹ
בְּדֶרֶךְ הַהַצִּילוֹ, וְלִכְּנֹן צְרִיף אָדָם
לְלוּוֹת אֶת הָאוֹרֶחַ כְּדֵי לְחַבֵּר עִמּוֹ
שְׁכִינָה וּמוֹשֵׁף עֲלָיו לְהַתְחַבֵּר עִמּוֹ.
מִשׁוּם כֵּהָ, וְהָ אָמַר הַמְּכַסֶּה אָנִי
מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אָנִי עוֹשֶׂה. רַבִּי
חֲזִיָּא פְּתַח, (עמוס א) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה'
אֱלֹהִים דְּבַר פִּי אִם גְּלָהּ סוּדוֹ אֶל
עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים. אֲשֶׁרֵיהֶם צַדִּיקֵי
הָעוֹלָם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
הַתְּרַצָּה בָּהֶם, וְכָל מַה שֶּׁהוּא
עוֹשֶׂה בְּרִקִיעַ וְעֵתִיד לַעֲשׂוֹת
בְּעוֹלָם - עַל יְדֵי הַצַּדִּיקִים עוֹשֶׂה
אוֹתוֹ, וְלֹא מְכַסֶּה מֵהֶם פְּלוּם
לְעוֹלָמִים, כִּי הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוֹצֵה לְשַׁתֵּף עִמּוֹ אֶת [הַצַּדִּיקִים שְׁלֹא
יִהְיֶה פְּתוּחַן פִּה לְרָשָׁעִים בְּכָל מַה שֶּׁהוּא עוֹשֶׂה.

בֹּא רֵאָה, הַכֹּל מְגַלֵּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא)
לְצַדִּיקִים, מִשׁוּם שֶׁהֶם בְּאִים
וּמְזַהֲרִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְשׁוּב
מִחַטָּאֵיהֶם וְלֹא יַעֲנִשׁוּ מִתּוֹךְ הַדִּין
הָעֲלִיּוֹן וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם פְּתַחוֹן פִּה
אֲלֵיו. מִשׁוּם כֵּהָ הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מוֹדִיעַ לָהֶם הַסּוּד שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
בָּהֶם הַדִּין. וְעוֹד, כְּדֵי שְׁלֹא יֵאמְרוּ
שֶׁהֲרֵי בְּלֵי דִין עֲשֶׂה בָּהֶם דִּין.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אוֹי לְרָשָׁעִים
שְׁלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מְשַׁגְּחִים וְלֹא
יוֹדְעִים לְהַשְׁמֵר מִחַטָּאֵיהֶם. וּמַה
הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁכָל מַעֲשָׂיו
אֲמַת וְדַרְכָּיו דִּין אֵינּוּ עוֹשֶׂה כָּל
מַה שֶּׁעוֹשֶׂה בְּעוֹלָם עַד שֶׁמְגַלֵּה
לְצַדִּיקִים כְּדֵי שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם
פְּתַחוֹן פִּה לְבְנֵי אָדָם, אֲצֵל בְּנֵי
אָדָם לֹא כָּל שְׁפָן שְׁיֵשׁ לָהֶם
לַעֲשׂוֹת דְּבָרֵיהֶם שְׁלֹא יִדְבְּרוּ בְּנֵי
אָדָם לְשׁוֹן הָרַע בָּהֶם. וְכֵן פְּתוּב
(במדבר לב) וְהֵייתֶם נִקְיִים מֵה'
וּמִיִּשְׂרָאֵל. וַיֵּשׁ לָהֶם לַעֲשׂוֹת שְׁלֹא

יהיה להם פתחון פה לבני אדם, ויתרו בהם אם הם חוטאים ולא משגיחים להשמר, שלא תהיה למדת הדין של הקדוש ברוך הוא פתחון פה אליהם, ובמה? בתשובה ומעשים כשרים.

בא ראה, וה' אמר המכסה אני מאברהם. אמר רבי יהודה, הקדוש ברוך הוא נתן את כל הארץ לאברהם להיות לו נחלת ירשה לעולמים, שכתוב פי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה וגו', וכתוב שא נא עיניך וראה. ולאחר מכן הצטרף הקדוש ברוך הוא לעקר את המקומות הללו. אמר הקדוש ברוך הוא, כבר נתתי את הארץ לאברהם, והוא אב לכל, שכתוב פי אב המון גוים נתמיד, ולא נאה לי למחות בנים בלי להודיע לאביהם שקראתי לו אברהם אהבי, ומשום כך צריך להודיעו, משום כך אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה.

אמר רבי אבא, בא ראה ענותנותו של אברהם, שאף על גב שאמר לו הקדוש ברוך הוא זעקת סדם ועמרה כי רבה, ועם כל זה שהאריך עמו והודיע לו שרוצה לעשות דין בסדם, לא בקש ממנו להציל את לוט ולא יעשה בו דין. מה הטעם? בשביל שלא לתבע שטר ממעשיו.

ועל זה שלח הקדוש ברוך הוא את לוט והצילו משום אברהם, שכתוב ויזכר אליהם את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. מה זה אשר ישב בהן לוט? הרי נאמר, אבל משום שכלם רשעים ולא נמצא [בניהם] מכלם שיש לו דבר זכות פרט ללוט. מפאן למדנו, שפכל מקום שדרים בו רשעים הוא חרב.

והייתם נקיים מיי ומישראל. ואית לון למעבד דלא יהא לון פתחון פה לבני נשא, ויתרון בהון אי אנון חטאן ולא משגיחי לאסתמרא, דלא יהא ליה למדת דינא דקודשא בריך הוא פתחא דפומא לגבייהו. ובמה, בתשובה ועובדין דכשרן.

תא חזי, ויי אמר המכסה אני מאברהם. אמר רבי יהודה, קדשא בריך הוא יהב כל ארעא לאברהם (דף קה ע"א) למהוי ליה אחסנת ירותא לעלמין, דכתיב פי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה וגו'. וכתוב שא נא עיניך וראה. ולבתר קדשא בריך הוא אצטרף לאעקרא אתרין אלין. אמר קדשא בריך הוא, כבר יתבית ית ארעא לאברהם, והוא אבא לכלא, דכתיב פי אב המון גוים נתמיד. ולא נאות לי לממחי בגין ולא אודע לאבוהון דקרית ליה אברהם אוהבי. ובגין כך אצטרף לאודע ליה, בגין כך (אמר) ויי אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה.

אמר רבי אבא תא חזי ענותנותא דאברהם, דאף על גב דאמר ליה קדשא בריך הוא זעקת סדום ועמורה כי רבה. ועם כל דא דאוריך עמיה ואודע ליה דבעי למעבד דינא בסדום, לא בעא קמיה לשזבא ליה ללוט ולא יעביד ביה דינא. מאי טעמא בגין דלא למתבע אגרא מן עובדוי.

ועל דא שלח קדשא בריך הוא ללוט ושזיב ליה בגיניה דאברהם. דכתיב ויזכר אליהם את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. מאי אשר ישב בהן לוט הא אתמר. אבל בגין דכלהו חייבין ולא אשתכח (ביניהו), מפלהו דאית ליה מידי דזכו, בר לוט. מפאן אוליפנא בכל אתר דדיירין ביה חייבין חריב איהו.